

Michal Vaněk

HISTORICKÉ VÝKLADY JAZYKOVÉHO SYSTÉMU LITEVŠTINY

(posudek vedoucího diplomové práce)

Zadání vycházelo z celkového porozumění pro třístupňový systém universitního studia, které formuluji takto:

BAKALÁŘ má pochopit, že věda není soubor vědomostí, ale kulturní činnost, jejímž výsledkem jsou intelektuální konstrukty;

MAGISTR má alespoň jeden takový konstrukt důkladně zevnitř poznat;

DOKTOR má právě jeden takový konstrukt sám vytvořit.

Od magisterské – v daném případě z historických důvodů ještě – diplomové práce neočekávám, že přinese nový výklad, nýbrž že promyslí stávající výklad (výklady) ve všech jeho (jejich) pojmových i argumentačních souvislostech a domyslí možnosti ve výkladu (výkladech) obsažené, leč nerozvinuté.

V konkrétním případě se zadání opíralo o dva výklady

Christian Stang: *Vergleichende Grammatik der baltischen Sprachen*. Universitetsforlaget. Oslo – Bergen – Tromsø 1966

Jonas Kazlauskas: *Lietuvių kalbos istorinė gramatika*. Mintis, Vilnius 1968

Implicitním pozadím pro srovnávání pak byla práce

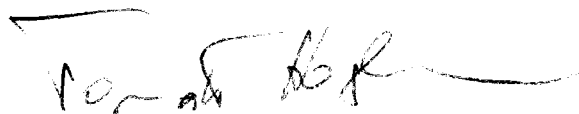
Jānis Endzelīns: *Baltu valodu skaņas un formas*. Rīga 1948

spolu s rukopisy vedoucího o formální morfologii a morfosyntaxi litevštiny.

Vypracování trvalo dlouho, což zavinily ponejvíce vnější okolnosti zdravotní a rodinné. Tím spíš chci zdůraznit, že odevzdaný výsledek je vypracován velmi pečlivě: jasný sloh, promyšlené formulace, prakticky bez překlepů a v příjemné grafické úpravě. Diplomand správně vyzdvihl charakteristické rysy obou srovnávaných prací, adekvátně vyložil rozdíly v celkovém záměru posuzovaných děl i v metodologii a vůbec ve vědeckých paradigmatech, z nichž jejich autoři vycházejí. Jedinou slabinu vidím ve způsobu podání výsledků. Je krásné, že při rozboru zadaných děl diplomand průběžně domýšlí a posuzuje dílčí argumentace obou autorů, daleko lépe by ale působilo, kdyby byl mezi kapitoly rozborové (2, 3) a závěr vložil synoptické shrnutí toho, jak se rozdílné přístupy obou autorů projevují v pohledech na dílčí oblasti jazyka (inventář fonématico-prosodematický v plánu výrazovém, inventář gramatických sémat v plánu obsahovém, paradigmata formální morfologie jako propojení obou plánů).

Za těchto okolností navrhuji pro komisi hodnocení v intervalu 1 – 2 (výborně – velmi dobře) podle výsledků obhajoby, aniž chci skrývat, že vnitřně cítím, jen neumím obhájit, že přiměřenější by byla výborná.

15. května 2008



doc. RNDr. Tomáš Hoskovec, CSc.

Ústav jazykovědy a baltistiky
Filosofická fakulta Masarykovy university